

ΞΕΦΥΛΛΙΖΟΝΤΑΣ ΔΙΑΦΟΡΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τὰ... ρέστα του εκατόφραγκου

Μιά φτωχή γυναίκα, η οποία ήταν βαρυσί αρρωστη, απελπισθείσα από τους διαφόρους συνουσιακούς γιατρούς οι όποιοι την έσκεπένοντο χωρίς όμωσ και να μπορέσουν να την γιατρέψουν, απέφασε να πάη να συμβουλευθῆ τὸν διασημότερο ἐπιστήμονα τῶν Παρισίων, τὸν χειρουργο Ζομπέρ ντε Λαμπαί, ὁ ὁποῖος ἐπαίρει γιὰ κάθε ἐπίσκεψη εἰκοσι φράγκα· ποσὸ τεράστιο γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Ἐπληρωφορήθῆ λοιπὸν τὴ δωρὰ ἐδέχτο τοὺς ἀθάνατους τὸν ὁ δὲ ἰατρός χειρουργὸς καὶ μιὰ μέρα ἐπῆγε καὶ τὸν βρήκε στὸ πολυτελὲς μέγαρό του. Ὅταν ἡ ἱατρικὴ ἐξέτασις ἐτελείωσθ, ἡ φτωχὴ ἀρρωστη ἀκούηθησ διὰ ἐπῆσαν στὸ τραπέζι ἕνα τῆλληρο, κί' ἐποιμῶσθησ νὰ φῶγη. Δὲν εἶχε ὅμωσ· κῆσαι δὺὸ βῆριμα πρὸς τὴν πόρτα, ὅταν ὁ Ζομπέρ, μὲ τὸ σνηθισμένο του ἀπότομο καὶ ἀσθηρὸ ὄφρσ τὸν ἐσταμάτησ:

— Κυρά! τῆς ἐφῶνασ.  
Ἡ φτωχὴ γυναίκα ἀρχισ νὰ τοῖσπ. Ἀπὸ τὸ ὄφρσ καὶ τὸν τόνο τῆς φωνῆς τοῦ χειρουργοῦ, ὑπέθεσ ὅτι θὰ τῆς ἔκασ παρητήρησ γιὰ τὸ πανχρὸ ποσὸ ποῦ τοῦ εἶχε ἀτίσει, καὶ τὸ ὁποῖον ἱεροσῶσ εἶχε μαζέψαι μὲ χίλιες δὺὸ στερησῶσ.  
Ἡ Ζομπέρ ὄμωσ, ὁ ὁποῖος παρ' ὅλῶ τὸ ἀπότομο ὄφρσ τοῦ εἶχε ἀγαθὸτατα αἰσθηματα, ἐγύρισε πρὸς τὴν φτωχὴ πελάτισά του καὶ τῆς εἶπσ:  
— Τί σημαῖσις ἀπὸ κυρά μου; Μοῦ ἀφίνας... ἐκατὸ φράγκα, καὶ δὲν περιμένεις τουλάχιστον νὰ σοῦ δῶσσι πίσω τὰ ρέστα; ...  
Συγχρῶσ δέ, τῆς ἐβῶλε μὲς στὸ χέρι... τέσσερα εἰκοσὸφραγκα!..

Τὸ σπουδαιότερο ἐχῦρωμα

Ἡ ἀνάτασ Ἀρχων τῆς Τοσκάνης, θέλοντις κῆποιε νὰ ἀπειλήσῃ τὸν πρσβευτῆ τῆς νῆσοσ Μάλτα, μὲ τὴν ὁποῖαν βρωσκόταν σὲ ἐχθροπραξίεσ, τοῦ εἶπσ δεχρῶνῶσ τὸν ἕνα χάρη ὁποῦ ἀνεγρῶντο ὅλα τὰ δχρῶσῶστικῶσ ἔργα τῆς νῆσοσ:  
— Πιστεύετε σοβαρῶσ δτι μὲ αὐτὰ τὰ φρούρια θὰ μπορῶστε νὰ ἀντιτάξετε ἀμυνα ἐναντιὸν τοῦ στρατοῦ μου, ἐν περιπτώσει πολέμου;  
— Μὲ αὐτὰ μόνον ὄχι, ἀπήνησεν ὁ Πρσβευτῆσ.  
Ἡ κατῶκομοσ ὄμωσ ποῦ σῶσ προμήθευσε τὸν χάρητ αὐτόν, ληρομόνησ νὰ σημαῖσῃ, τὸ κυριώτερον δχρῶσῶστικὸν μῶσ ἔργον...  
— Τὸ ὁποῖον εἶνα...; ἐρῶτησεν ὁ Ἀρχων τῆς Τοσκάνης εἰρωμῶσ.  
— Ἡ ἀνδρεία τῶν χιλίων ἱποκῶν ποῦ θὰ ὀπερασίσεν τὴν πατριδα τοῦσ Μάλτα μῆχοι τελευταίας ρανίδοσ τοῦ αἵματόσ κανί... εἶπεν ἂλλῶ ὁ Πρσβευτῆσ.

Ἡ Λουδοβίκοσ 15σ καὶ οἱ Ρηγάδεσ

Ἡ Λουδοβίκοσ 15οσ ἐπαῖε, κῆποτε, «μπρῶτῶν» (ἕνα εἶδοσ π ὁμοσ) μὲ ἕναν ἀλικὸ του. Σὲ μιὰ μοιρασιά τῶν χαρτιῶν, στὸν Λουδοβίκο ἦσαν τρεῖσ οἱ ρηγάδεσ, στὸν ἀλικὸ του τέσσερεσ βαλῆδεσ· Ἐκέρδιεσ σενῶπὸσ ὁ ἀλικὸσ.  
Ἡ Λουδοβίκοσ ὄμωσ, δεχῶντις τὰ χαρτιῶ τὸν στὸν συμπαικτη του, τοῦ εἶπσ:  
— Ἐχασε! Ἐχω τρεῖσ ρ η γ ἄ δ ε σ καὶ μαζί μὲ τὸν... ἔστω μὸν λοιπὸν γίνονται τέσσερεσ! Ἐνῶ ἐσὺ δὲν ἔχεισ παρὰ τέσσερεσ βαλῆδεσ...  
— Μὲ συγχρῶστε, Μεγαλειότατε... ἀπήνησεν ὁ ἔξυτινοσ ἀλικὸσ. Ἐχω, ὄπωσ εἶπατε, τέσσερεσ βαλῆδεσ, ὁ ὁποῖοσ μαζί μὲ τὸ βαστὸ μου γίνονται... πένη! Ὅποτε, βλὲ τετε, πὸσ; ἐσεῖ ἐχῶσῶτε.  
Ἡ βαλῆσ» στῆ γαλλικὴ γλῶσσαι σημαῖνει, ὡσ γνωστόν, θεράπων.

Ἡ Βανουσῶτῆσ τοῦ μουσουργοῦ Λουλλί.

Ἡ Λουλλί, ὁ ὁποῖοσ θεωρεῖται ὡσ ἕνα; ἀπὸ τοῦσ μεγαλυτέροσ συνθέτασ τοῦ κόσμου, δὲν εἶχε διόλοιο κῆδὸ χαρῶκτηρ. Ἡταν ἀπότομοσ, βῆνωσσοσ, κῶλαξ, ἐκφυλοσ, μορῶιδευτῆσ, καθὸσ δὲ ἐλεγεν ὁ ἴδιοσ, ἦταν ἱκανὸσ νὰ σκωτῶτ ὁποῖον τολμοῦσε νὰ τοῦ πῆ ὅτι ἡ μουσικὴ του δὲν ἦταν κίλλ.

Κῶποτε διηγείται ἕνασ βιογρῶφοσ του—στὴν πρῶθα ἔνοσ μελοδουμάτόσ του, μόλισ πῆγε στὸ θέατρο ἐπιτεθῆ ἐναντιὸν τῆσ Π ὀ ρ ἰ μ α σ κυρίασ ντὲ Ροσσουῶ καὶ τῆσ κατέφερε μιὰ κῶσῶσι στὴν κοιλιά ἐπειδῆ... ἰδοσ τῆσ ἀγκομοσῶσῆσ τῆσ ἀρῶποροῦσε ἡ ἀνάβασισ τοῦ ἔργου.

ἔκοη τῆσ. Τὴν ἀρῶπαξ χωρὶσ νὰ τὴν ρωτήσῶ.  
— Ποῖοσ εἶσαι σὺ ἀφεντικὸ; Ὁ δὲ κῆνησ λάθοσ! μοῦ εἶπσ:  
Τῆσ ἰσπίτα τὸ χέρι καὶ τὴν τρῶβησα.  
— Πῶσ!  
Ἐπῆγαμσ στὰ σῆτια, ἐπίναμσ κρῶσι, χορῶψαμσ, γελῶσαμσ καὶ ἔπιαμσ τοῦ κόσμου νὰ ἀσῶτα. Σὲ κῶθε σῆτι, μῶσ ἀκολουθοῦσαμσ καὶ ἄλλοι μασκαράδεσ. Ἐσεῖ ἄνα ἀνεσθῆγαμσ πολὺ. Ἡ Βενοῦλα εἶχεν ἀνάμει σῶν φωτιά! Τὸ αἶμα τῆσ κηλοφοροῦσε περὶ θερμο καὶ ἡ κηρῶδιῶ τῆσ χτυπῶσε θανατῶ.  
— Πῶμσ νὰ πάρομσ λίγον ἄερα; τῆσ εἶπσ.  
— Πῶμσ! ἡ ἀποκρίθηκα.  
Φεγγῆρι δῶμσ καὶ γῶρῶ Θεοῦ. Στὸν κῆπο τὰ λαχανικῶ καὶ τὰ κηουλόδια μὲ τὸ φεγγῆρι νεροσῶντουσαμσ. Τὰ δένδρα σσεκῶντουσαμσ ἀκίνατα, ἂπῶν νὰ σερβῶζαν...  
— Βγάλε Σῆνη τὴ μάσκα σου, νὰ σὲ χτυπήσῃ ὁ ἄερασ! τῆσ εἶπσ.

Τὴν ἐβγάλε καὶ ὀλοπόρφερο τὸ πρόσωπό τῆ; φάνηκε σῶν ἦλιοσ κηρασῶρῶ.  
— Νὰ ἔλῃσ, ἀφῆσέ με νὰ καθῆτω, ἐδῶ γειῶ! μοῦσε κηρασῶρῶν ὄπωσ ἦταν.  
Τὸ κῶκῶνο πανί, μὲ τὸ ὁποῖο εἶχε τυλιχθῆ, σῶν φλόγα ἀναμῶνῆσ μοῦ τῆσ πασοῦοῖεσ. Φλόγα ποῦ σὲ δροσῶζει, ἀναί νὰ σὲ κῆνει κῶρῶνο! Κ' ἔσκημα νὰ πῶ νὰ δροσισθῶ ἀπὸ τὸ κῶκῶνὸ τῆσ χεῖλι!  
— Ἐσῆν, ἄς βγάλομσ καὶ τὴν προσποῖησ, ὄπωσ βγάλαμσ καὶ τῆσ ἀσῶκεσ! τῆσ εἶπσ.  
Καὶ τῆσ εἶπσ ἄκομα πόσο μ' ἄρεσε! Τῆ; εἶπσ πὸς τὴν ἐβλεπα κῶθε πρῶτὶ νὰ νῆβεται στὸ ἀνοιχτὸ χαιγιάτι καὶ νόμῶτα πὸς ἐβλεπα σὺ δῶσοῦσ τὴν πηγῆ νὰ βγαῖνη ἀπὸ τῆσ πρῶνῆσ ἀνεσ! ...  
— Μὰ εἶμαι μιὰ δοῦλα, μιὰ φτωχὴ ἐφῆ!...μῆθῶριμοσ σνηκῶμῆνῆ.  
— Φτωχὴ ἐσὺ, ποῦ μὲ χαρῶσιματα σὲ πλοῦτισεν ἡ φύσις! Ἀσῶτῶ σὺ, ποῦ σκηλαβῶνῆσι κόσμο! Ἡ Τῆσ, Βενοῦλα μου, καλὲ!..

Στὸ σῆτι ἀπάνω μῶσ ἀνατῆθησαμσ.  
— Λεῖπει ὁ Τῆκῆ. Κ' ἡ Βενοῦλα;  
Ἡ Ζουροσφῆκῶ ἡ τοικονομῶ, ἐξῆσῶσ νὰ κηρινῶ τῆσ μάγυλα.  
— Πῶ! Πῶ! Νηροπέσ, καλὲ, μὲ τὴν βρωμοθσα, μὲ τὸ «καλοκῶψῶδο!»  
Τὸ κῶκῶνὸ τὸ ἐσμῶλισμένο, τὸ καληῶμῶδο! Ἐκῶνῶσ ὁ μῶπρῶπῶντῆσ, ὁ μασκαράδῶ!  
— Τρέβεσ, βρῆ Χρῶσῶνῶ, γιὰ νὰ τοῖσ ἔβρῶθῆμσ!... Τ' ἀκούσαμσ ἐπὶ καὶ πεσῶχῆγαμσ.  
Ἡ Ἐσῆνη κηρινῶσσε, ἀρχισ νὰ τρέμῃ σῶν τὸ φύλλο τοῦ σῶνῶπορο.  
— Καὶ τῶρα τί νὰ γῶνω ἐγῶ ἡ ἔρημη κί' ἡ σκωεῖτῆ! ὀρήσῶ.  
— Ἐλα κῶσῶτῶ μου, νὰ κηρῶψοῦμσ! τῆσ εἶπσ.  
Ἀφῶσ, βρῶιῶσ, κῶκὸ καὶ ἀπειλῆσ κητεβῶμσ ἀπὸ τὸ σῶνῶ. Ὅλα τὰ ἔσῶνῶ, ποῦ μασκαράδεσ ἦσαν, μὲ τῆσ παρῶξῆσεσ σῶλεσ, κῶτω στὴν αὐλή, μὲ τοῦ φεγγαριοῦ τὸ φῶσ ἔκχῶθησαν. Ἡ μῶσ πιασῶνῶ, νὰ μὲ χωριστοῦμσ, κηρήσῶμσ στὸ περιβόλι, κηρῶντῶσ καὶ σπαράζοντῶσ τὰ ἦρεμα λαχανικῶ, βρῶθῆγαμσ σὲ μιὰν κῶνῶτα καὶ περῶσαμσ ἄλλο περιβόλι...  
Πῶμσ μῶσ ἀνογῶνῶν ἡ βρωῆ τῶν σνητροῦφῶν μῶσ, ποῦ ψῶχῶτα. Δὲν προφῶσῶμσ καλῶσ καλῶ, δὲ πέσῶμσ στὸ περιβόλι κ' ἕνα κηντροσῶκῶλο δεμῶνο μ' ἄλυσῶσῶσ, ὀρήτῆμσ ἐπίναμ μῶσ. Μόλισ προφῶτα νὰ σπῶξῶ τῆ Βενοῦλα σὲ μιὰ ληρονιά καὶ τὸ σκῶλλι ἐκῶπῆμσ καὶ χῶθῆμσ γιὰ νὰ μῶσ φῶη!...  
Πρόφῶτα κί' ἐγῶ καὶ κῶθησα καὶ ἀνεθῶρημσ στὰ ὄνηλότερα κηλονῶρια! Ἀπὸ τῆσ σκωλοφῶνῶσ καὶ τὸ κῶκὸ μῶσ ἦρῶνε κί' οἱ ἄλλοι. Τὸ σῆτι δίπλα ἀνοιξε καὶ μ' ἕνα ἄσπρσ νεχῶνῶ, σῶν φῶνῶσῶ, βῆημσ κί' ὁ ἀφῆντῆσ. Ἐβῶσε πάλι τὸ σκῶλλι καὶ εἶπε στοῦσ Δῶκῶσ, ποῦ πίσω ἀπὸ τὴ μῶνδρα κητῶτῶγ!  
— Κατῶ τῆ ληρονιά φῶνῶτῶ τὸ σκῶλλι... Στῆ ληρονιά, κῶτε θὰ εἶνα! .....

Μῶσ πιασῶν ἔκει ἀπάνω, νεροπιασῶμῶσ κί' ἔλῆσῶνοῦσ!  
Ἡ Ἐσῆνη εἶχε παγῶσῶ κί' ἔκρημ.  
Ἡ Ζουροσφῆκῶ, πῶτηγῶπῶσ νὰ χεῖρι τῆσ κατῶ τῆ δοῦλα.  
— Κορῶδια θὰ σὲ κῶνω καληῶθῆλομο!  
Κί' ὁ ἰδιοκῶνῶτῆσ πρῶσθεσε ἀσῶεσῶμῶσ:  
— Τῶρα θὰ γηουθῶμσ καὶ τὸ...ἔλλο τῆσ Γῶνῶσῶσ!  
Μὲ πῆσανε στὸ σῆτι, ἀφῶ μῶσ κῶνανε καθῶρῶσ.  
— Ἀχ, μασκαρῶ, μασκαρῶλῶμῶ ποῦ μῶσ ἔκῶνεσ! μωδῶγε ἡ μάνα μου.  
Κί' ὁ θεοσ μου ἀγοιμῶνῶσ περὶ πολὺ.  
— Δὲν εἶνε γιὰ νὰ ἔῃ; στὸν κόσμο! Μασκαρῶσ καὶ τῶν σκῶλλῶν ἀκῶμα ἔγῶνεσ!..

Ἀπὸ τῶτε κατῶλαβῶ τί σημαῖσι «μασκαράδῶ» καὶ πότε γίνονται κῶνεσ καὶ μασκαράδῶ τῶν σκῶλλῶν! Ἀμα νῆνωσασι τῆσ Ἀποκρηῆσ, εἶσαι μασκαράδῶ ἀποκρηῶτικῶσ καὶ ἄμω μεταμφῶσῶσῶσ εἶσ ἄλλεσ μέρεσ, μπορεῖσ νὰ εἶσαι περὶ μῶγῶλοσ τοῦ κόσμου μασκαράδῶ, ἄλλῶ στὴν κῶνῶνῶσι εἶσαι σερβῶσῶσ καὶ ἀξῶνῶμῶσ.—Μιὰ μάσκα γενῶσῶ καὶ προσποῖησῶσ ἡ ὀδῶμα τῆσ ἔσῶ» ὄπωσ ἔβλεγεν ὁ Δηλιγιάνησ.

Σταμ. Σταμ.

